

Đề bài

Tóm tắt tác phẩm

Số phận

con người

của Sôlôkhốp

Bài làm

Gần một năm sau chiến tranh thế giới lần thứ 2 kết thúc, mùa xuân năm 1946, trên đường đi công tác, tác giả gặp Xô-cô-lốp và anh đã kể cho tác giả nghe về cuộc đời vô cùng gian truân và đau khổ của mình. Xô-cô-lốp là một cậu bé mồ côi, chăm chỉ. Lớn lên lấy vợ và có một gia đình hạnh phúc với hai con gái và một cậu con trai – một học sinh giỏi toán. Chiến tranh bùng nổ anh tham gia Hồng quân rồi bị phát xít bắt giam. Vợ và hai con gái đã bị bom phát xít chôn vùi cùng với ngôi nhà. Chiến tranh bùng nổ, anh ra trận để lại quê nhà vợ và ba con. Sau một năm chiến đấu, hai lần anh bị thương nhẹ vào tay và chân. Tiếp đó, anh bị bắt làm tù binh, bị đày đọa suốt hai năm trời trong các trại tập trung của phát xít Đức. Lao dịch, nhục hình, đói rét, tử thần đêm ngày đe dọa. Năm 1944, giặc bị thua to trên mặt trận Xô-Đức, bọn phát xít bắt tù binh làm lái xe. Nhân cơ hội đó, Xô-cô-lốp đã bắt sống một tên trung tá Đức, lái xe chạy thoát về phía Hồng quân. Lúc này, anh mới biết tin về vợ và 2 con gái anh đã bị bom giặc giết hại. Anatôli, cậu con trai giỏi toán của anh nay đã trở thành đại úy pháo binh Hồng quân. Hai cha con cùng tham dự chiến dịch công phá Beclin, sào huyệt của Hitle. Đúng ngày 9/5/1945 ngày chiến thắng, một tên thiện xạ Đức đã bắn lén giết chết Anatôli, niềm hi vọng cuối cùng của anh. Anh vô cùng đau đớn khi phải “chôn trên đất người niềm vui sướng, niềm hi vọng cuối cùng” của mình.

Chiến tranh kết thúc, Xô-cô-lốp được giải ngũ, nhưng anh không trở về Vônônegiơ quê hương nữa. Một đồng đội bị thương đã giải ngũ có lần mời anh về nhà chơi, Xô-cô-lốp nhớ ra và tìm đến Uriupinxơ. Anh xin được làm lái xe chở hàng hóa về các huyện và chở lúa mì về thành phố. Mỗi lần đưa xe về thành phố anh lại tạt vào cửa hiệu giải khát uống một li rượu lữ người. Anh đã gặp bé Vania đầu tóc rối bù, áo quần rách bươm xơ mướp nhưng cặp mắt như những ngôi sao sáng ngời sau trận mưa đêm. Nó ăn ngay ở hiệu giải khát, ai cho gì thì ăn nấy. Bạ đâu ngủ đó. Xô-cô-lốp xúc động quyết định: “Mình sẽ nhận nó làm con nuôi!” Xô-cô-lốp nói với bé Vania: “Là bố của con” khi nó nghẹn ngào hỏi: “Thế chú là ai?” Đưa Vania về nhà vợ chồng người bạn, Xô-cô-lốp tắm rửa; cắt tóc, sắm áo quần cho bé. Nhìn nó ăn xúp bắp cải, vợ người bạn lấy tạp dề che mặt khóc. Lần đầu tiên sau chiến tranh, Xô-cô-lốp được ngủ một giấc yên lành. Còn bé Vania rúc vào nách bố nuôi như con chim sẻ dưới mái rạ, ngáy khe khẽ. Ngày và đêm, bé Vania không chịu rời Xô-cô-lốp. Một chuyện rui ro xảy đến, Xô-cô-lốp bị ta tước mất bằng lái xe. Mất việc, anh đưa bé Vania đi bộ đến Kasaru sống. Nhìn 2 bố con đi xa dần với một nỗi buồn thấm thía, chợt đứa bé quay lại nhìn nhà vắng, vẫy vẫy bàn tay bé xíu hồng hồng. Như có móng sắc nhọn bóp lấy tim mình, tác giả vội quay mặt đi...